

HOMILIA EN LA MISSA DE INICI DEL MINISTERI EPISCOPAL.
Lleida, 20 de setembre de 2015.

Germans,

Crist ens convoca a aquesta celebració eucarística. Ho fa sempre i ens convida a actualitzar la seva Passió, Mort i Resurrecció. Passat, present i futur es concentren en aquest moment visibilitzant la trobada de l'ésser humà amb el Déu de les promeses, que s'han complert de forma definitiva en la mateixa vida del seu Fill.

Ens convoca per escoltar la Paraula, per celebrar, admirar i identificar-nos amb el seu Misteri i per rebre la fortalesa suficient per gaudir d'una vida autènticament cristiana. En totes les celebracions es realitza l'admirable intercanvi al marge de les motivacions humanes o eclesials que ens afecten. Motivacions que poden ser valuoses, significatives o eclesialment rellevants.

Amb seguretat, la nostra celebració d'avui amb motiu de l'inici del ministeri episcopal del nou Pastor a aquesta església particular de Lleida ens omple a tots d'alegria i ens permet suplicar de nou la gràcia per a tota la comunitat. És el regal del Senyor per al pastor i per la comunitat.

Quiero empezar con un saludo agradecido a todos los que os habéis reunido en esta catedral, iglesia madre de nuestra diócesis:

Al Sr. Nuncio Apostólico,

A mis hermanos Cardenales, Arzobispos y obispos, encabezados por el Presidente de la Conferencia Episcopal Española y el Primat de Tarragona, Metropolitano de la Tarraconense,

Al obispo emérito de la diócesis, Joan Piris. También al Administrador Diocesano, D.. Ramón Prat.

A los presbíteros y diáconos de esta diócesis y a todos los que han acudido de Valencia, de Menorca y de otros lugares de España,

A los miembros de la Vida Consagrada,

A los seminaristas y novicios,

A los laicos que con fidelidad y valentía hacéis presente la Iglesia en el mundo,

Por supuesto a las autoridades:

Al Ministro del Interior del Gobierno de España

Al Conseller de la Generalitat,

A la Vicepresidenta del Consell Insular de Menorca

Al Sr. Alcalde de esta ciudad y a los restantes alcaldes de la diócesis y de las poblaciones de mis etapas pastorales anteriores

A todas las demás autoridades civiles, académicas y militares.

Desde la lejanía en el espacio pero muy cercano en la oración y en la unión de voluntades, deseo dejar constancia de la gratitud al Santo Padre Francisco por la confianza mostrada hacia mi persona con el encargo realizado. Desde ahora pido a Dios que sepa responder con una existencia auténtica tras las huellas del Buen Pastor; que sepa gastar y desgastar mi vida con la porción encomendada del Pueblo de Dios.

Empiezo con una cuestión previa que está en el fondo de mi interior y que hago extensiva a todos vosotros para que también la hagáis vuestra. Me he de esforzar en distinguir lo principal y lo accesorio en el actuar de cada día. Quiero descubrir en todo momento la prioridad que el Señor me ha encomendado en el servicio a su Cuerpo Místico; qué es lo fundamental y qué lo accesorio en el seguimiento suyo y en la absoluta entrega a los hermanos. Además de lo que me afecta personalmente desearía que todos vosotros buscarais también la verdad de Cristo en la vida ordinaria, que tengáis siempre como prioridad, como centro y como impulso de actuación la Eucaristía. Es lo fundamental, todo lo otro es accesorio. El Señor, realmente presente en el sacramento que celebramos, invade nuestro ser, lo transforma y precipita la unidad en la comunidad. Nunca repetiremos bastante la importancia personal y comunitaria de este insondable misterio. Ahora bien en este momento y en el marco de la Eucaristía acompañamos a un amigo y a un hermano en un momento importante de su vida en el que necesita la oración de todos pues la Iglesia le encarga la responsabilidad del rebaño del Señor en Lleida. Vuestra oración sostendrá mi confianza en Dios y disminuirá mi preocupación por el peso de la carga pastoral que asumo.

Hablando de la misión pastoral me ha enriquecido mucho la lectura, una y otra vez en cada cambio de dedicación, del libro de san Gregorio Magno, “La regla pastoral”. Nos ofrece a los pastores del siglo XXI una gran cantidad de lecciones, a pesar de haber sido escrita en el siglo VI, en una sociedad muy distinta a la actual y en el interior de la Iglesia, distinta por sus caracteres humanos pero idéntica a la nuestra por su fundación y contenido de fe. Son lecciones actuales y no tenemos ninguna excusa para no aprenderlas ahora, en este mundo tecnificado, globalizado y, muchas veces, distante de Dios. Casi al final de su obra dice san Gregorio: “Por tanto, dedíquense (los pastores) primero a vivir, con solicitud, santamente. Golpéense primero a sí mismos con las alas de los pensamientos; descubran con atenta indagación todo lo que les entumece inútilmente; corríjanlo con severa animadversión y, sólo entonces, ponga en orden con su palabra la vida de los demás”. (núm. 40). Con sabiduría y fidelidad recogía el santo la

autenticidad y la exigencia que nos pedía el Señor en el evangelio a quienes debo enseñar con autoridad.

Sóc conscient que aquestes paraules que us dirigeixo, em concerneixen a mi d'una manera especial. Més ben dit. Que la Paraula de Déu que hem proclamat en aquest diumenge XXV de durant l'any he de aplicar-la a la meva vida abans d'orientar la vostra. Però el Senyor m'impulsa i em mana presentar-vos a tots la seva voluntat que es desprèn dels textos bíblics. Ningú pot ignorar ni eludir les conseqüències per a la seva vida després d'escoltar la Paraula santa.

Us ofereixo les meves reflexions extretes de les lectures d'avui.

Impressiona escoltar el relat del llibre de la Saviesa quant posa en boca dels que rebutgen a Déu les proves per les quals el just ha de transitar i que el mateix món provoca i vol desestabilitzar al que segueix els senders que Ell assenyala. ¿Acceptem nosaltres la voluntat de Déu i volem ser-li fidels en els diferents moments de la nostra vida? És dur el camí del just però més fort la gràcia que l'acompanya i el porta fins a la meta final.

En aquest caminar és un consol per a nosaltres repetir una i mil vegades aquestes frases fetes pregàries del salm responsorial: "escolta la meva súplica, atén les meves paraules". ¿Ens reconforta aquesta actitud de qui confia plenament en Déu?

No vaig a parar-me en les constatacions i consells que Sant Jaume dona a la comunitat en la seva carta. Ens parla de saviesa, de docilitat, de justícia i de pau com a elements per construir la comunitat; ens alerta, per contra, de les baralles, de les lluites i conflictes que podem provocar amb els nostres egoismes i interessos. ¡Quantes lliçons per a cada un de nosaltres es deriven de les paraules de l'Apòstol! Precisament avui que parlem de comunitat, de pastor que comença i s'incorpora a la vida de la diòcesi amb grups de treball i persones amb temperaments i nivells culturals i socials diferents però tots amb il·lusió de col·laborar i presentar el millor rostre de l'Església de Crist. A tots ens compromet l'activitat eclesial. Al pastor que orienta, distribueix els serveis, anima, corregeix i acompanya; als sacerdots que cooperen amb el bisbe en la seva funció pastoral; als religiosos que enriqueixen la comunitat amb el seu estil de vida, amb el seu carisma i amb la seva pregària; als laics que s'esforcen diàriament per seguir el Crist en els diferents ambients socials i laborals. A tots ens demana avui el Senyor estimar, treballar i edificar la seva comunitat amb il·lusió, amb convicció.

Vull arribar al text central de la meva reflexió que apareix en el passatge evangèlic d'avui.

"Si qualcú vol ser el primer, ha de ser el darrer de tots i el servidor de tots" Aquesta recomanació o, millor, mandat de Jesús que dirigeix als seus

deixebles s'acomoda a la perfecció amb la missió del bisbe i amb la missió que ara comença .

El text de l'evangelista Marc té un context determinat. Jesús emprèn el seu últim viatge a Jerusalem. Abandona la regió de Galilea i no torna a actuar més ensenyant públicament sinó que vol passar inadvertit per evitar tot concurs del poble. La seva meta és Jerusalem, on l'espera la mort i en el seu camí manté unes converses amb els deixebles als quals vol introduir una nova manera de pensar i d'actuar. Amb la seva actitud magisterial el Senyor pronuncia unes sentències per expressar la dura exigència del discipulat. Atacant d'arrel l'afany d'orgull i poder, la primera sentència assenyala on és la veritable grandesa. Sense excepcions ni restriccions, gran és només aquell que, en actitud de servei, s'interessa pel proïsme d'una manera afectiva i efectiva. Queda així invertit l'ordre de valors que tantes vegades preval entre els homes. La segona sentència, amb la presència d'un nen, es refereix a l'amor de Déu a la insignificança i explícita i completa la primera.

El Señor nos habla hoy del servicio a los demás como actitud básica de todo discípulo suyo. Y esto implica a todos. No excluye a nadie. Cada uno tiene su parte en el seguimiento no buscando el sitio primero sino el último y, como en las grandes paradojas cristianas, desea ponernos a todos ante el espejo de su bondad y nuestra maldad. Desea conseguir nuestra conversión.

Esta sentencia nos llega muy al corazón a todos los pastores de la Iglesia. Especialmente a mí en este momento concreto de dar comienzo el ministerio al frente de la comunidad diocesana para orientarla, en medio de ella para acompañarla y al final de la misma para animar y consolar a los rezagados (cfr. EG). Y todos juntos con la mirada puesta en el Señor, el Buen Pastor que conduce a su Iglesia y no la abandonará nunca.

Tengo muy fácil la respuesta a la pregunta sobre mis objetivos o pretensiones en esta nueva etapa de la iglesia ilerdense: vivir fielmente y con autenticidad el mensaje del Señor, ser testigo valiente de su palabra y anunciarlo sin descanso a los demás. En concreto resuena hoy con mucha intensidad la palabra del evangelio: has de ser el último y el servidor de todos.

Nuestro programa de actuación debería tener dos componentes básicos:

Servir no sólo de palabra sino con la vida.

Servir siempre y sobre todo a las personas que nos rodean o que viven lejos.

Si traduïm això a la vida diària es em demanarà servir l'Església. Serviré predicant la Paraula, santificant la comunitat amb els sagraments, orientant amb sinceritat en el camí a la trobada amb el Senyor en el compartir, en el lliurament i contagiament la felicitat, les benaurances per a

tothom. Sabem que l'acció pastoral és única; no té parcel·les separades o plantejaments alternatius. El servei neix de la identificació amb Crist a qui ens devem i de qui vam rebre el coratge per fer-ho realitat en els nostres germans.

Serviré, sent l'últim, a tots els últims de la nostra societat:

Als immigrants i als refugiats. Com no commoure'ns i comprometre'ns davant la tragèdia de tants germans nostres que fugen de la mort i busquen la vida. Que les repetides imatges de televisió o les notícies de la premsa no ens s'acostumin a la insensibilitat ni a la indiferència. Treballem per la vida de tots, per la seva dignitat personal, per la fraternitat, per l'amor sense exclusions.

Als exclosos d'aquesta societat nostra, que els veiem deambulant pels carrers, pidolant un ajut o lliscant per la pendent de la desesperació.

Als que viuen sols, als aturats o als qui no tenen llar,
Als necessitats de qualsevol element que els impedeixi viure amb dignitat
A les famílies trencades o amb desamor,
Als nois i als qui pateixen violència domèstica
Als ancians, presos i malalts,
Als joves,

M'agradaria dedicar-me d'una manera especial al foment de les vocacions al sacerdoci i a la vida consagrada. És un servei urgent i necessari.

Per a aquest treball necessitaré del concurs de tots i cadascun dels nostres mossens; vull estar atent a les vostres necessitats i tractar de solucionar qualsevol dificultat de la vostra vida i del vostre ministeri. Us prego ajuda per contagiar la felicitat ministerial als qui es plantegin per a la seva vida un servei eclesial específic.

Desitjaria servir a cadascuna de les comunitats parroquials. És fonamental que apareguin davant la societat com a comunitats vives, acollidores i missioneres. Vull continuar, com vosaltres heu fet en aquests últims anys, amb la promoció del laïcat, amb formació i responsabilitat eclesial, com a “presència de l'Església en el món de la cultura, l'economia, la política i la justícia”. Heu actuat molt bé seguint les orientacions del Concili Vaticà II i, posteriorment, la reflexió i les indicacions del Concili Provincial Tarraconense. Recordarem també en aquest camp tan assenyades i entusiastes del papa Francesc en l'Evangelii Gaudium.

Prego a Déu que sàpiga estimar cada dia més les manifestacions culturals i socials del nostre poble. Des d'aleshores sóc un membre més d'aquest poble que, amb uns trets específics, prega, parla, estima i acull, com ensenya Jesucrist, a totes les persones del món com a germans.

Demano al Senyor servir amb constància a cada família de la nostra diòcesi i aplicar les orientacions del Sínode de Bisbes que està a punt de començar. Que totes les nostres famílies preguin i ensenyin a pregar, comparteixin i ajudin a compartir, celebrin els sagraments i acompanyin els seus fills a la celebració. Que siguin, per descomptat, esglésies domèstiques on es forgin les vocacions al ministeri.

D'aquí a unes setmanes s'obrirà la Porta Santa per començar l'Any Jubilar de la Misericòrdia convocat pel papa Francesc. És un immillorable motiu per unir aquestes dues paraules, servei i misericòrdia, i fer-les realitat en les relacions humanes i en la nostra comunicació amb Déu. Que romanguin sempre presents a la nostra diòcesi com a resposta agraïda al Senyor amb un cor servidor que neix del gran regal de la misericòrdia divina. Es converteix per a nosaltres en un gran desafiament per presentar al nostre món la tendresa de Déu.

Que l'Esperit Sant ens il·lumini perquè els nostres desitjos i projectes es conformin a la mentalitat i al cor de Crist Ressuscitat.

Ens encomanem al nostre Patró, sant Joan Baptista, que rebem la seva ajuda per la unitat, l'austeritat i la confessió de la fe.

També demanem la intercessió del beat Francesc Palau i dels màrtirs Francesc Castelló, bisbe Salvi Huix, Josep Jordan i Josep Nadal.

Posem-ho tot en les mans de la Mare de Jesucrist, Mare Nostra de l'Acadèmia.